

Dobry kantor pomuze najít cestu

Zaujmout pozornost pubertáka rozhodně není nic jednoduchého, obzvláště, pokud mu někdo tvrdí, že vás prostě musí poslouchat. Co si budeme povídat, ani já jsem nebyl jiný. Moje místo bylo v pravém zadním rohu, tom nejtmašším ve třídě a rozhodně to nebylo proto, že bych se styděl. Myslím si, že někteří učitelé byli rádi, když jsem si v jejich hodinách četl pod lavicí časopisy o motorkách a alespoň nevyrušoval svými rádoby vtipnými poznámkami.

Ovšem byly i výjimky – našli se učitelé, ke kterým jsem cítil přirozenou autoritu. Nejen, že dokázali na hodinách zaujmout, ale také uměli studenty, nebo tedy alespoň mě, posunout v osobním snažení.

Nebudu tvrdit, že bych bůhví jak miloval mluvnicki, ale jsem rád, že mě češtinář pan Krotíl podporoval ve slohu a doporučil mi věnovat se psaní. Díky tomu jsem se už na škole začal zlehka věnovat novinařině. Stejně to bylo s panem Růžičkou, který zase podporoval moji lásku a zájem o strojařskou mechaniku, o všechna ta hejblátka, co se točí, vybuchují a něco pohání. Motory jsou pro mě dodnes naprosto fascinující a jsou každodenní součástí mého života.

Rozhodně tím nechci říct, že by to byli jediní dva dobří učitelé, které jsem během svého pobytu na průmce měl, to rozhodně ne, ale na jmenování všech není prostor. Tyto dva jsem vytáhnul z jednoho důvodu – nebýt jich, nejspíš dnes nedělám to, co dělám. Nejspíš bych se nebavil oborem na strojařinu tak obdařeným, jako jsou motorky a nejspíš bych o nich nepsal do nejlepšího českého časopisu o nich. Těžko odhadovat co by kdyby, ale troufnu si říct, že bez jejich vedení a pošťouchnutí bych nezažil ty stovky fantastických momentů, neprocestoval velkou část světa a nepoznal tolik skvělých lidí, kteří se v motorkovém oboru motají. Pánové, klobouk dolů před vaší prací a velké díky.

Nejde mi ale jen o poděkování, vlastně mám takové drobné doporučení pro současné a budoucí studenty. Je mi jasné, že pokud ten někdo stojící vpředu před tabulí nemá pěkná prsa a velký výstřih, je dost těžké se soustředit na jeho existenci. Ano, chápu, že součástí pubertálního života je přirozené ignorování "vnucovaných" autorit a že na lavičce v parku, nebo na zahrádce hospůdky je líp, než ve školní lavici, ale přeci... Zkuste se na vteřinku zastavit a zamyslet se nad tím, jestli mezi vašimi kantory není někdo, kdo vás naplňuje a ukazuje vám něco, co vás baví a mohlo by bavit i v budoucnu. Dejte jim šanci. Může z toho totiž vyjít vaše cesta. Moc bych vám přál, aby byla tak úžasná, jako ta moje motocyklová.

Jan "Somik" Somerauer
redakce časopisu Motohouse